

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 595/2025-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti postupu Okresného súdu Prievidza v konaní sp. zn. BN-4Csp/116/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 38 Charty základných práv Európskej únie postupom okresného súdu, na ktorý od júna 2023 prešiel výkon súdnictva z Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, v civilnom spore.

II.

2. Sťažovateľka sa žalobou z júna 2019 proti žalovanej banke domáhala zaplatenia 4 107 eur ako bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo tak, že hoci zmluva o spotrebiteľskej pôžičke bola neplatná, žalovanej počas posledných troch rokov pred podaním žaloby zaplatila v splátkach čiastku, ktorá presahuje poskytnutú pôžičku. Upomínací súd vydal v prospech sťažovateľky v júni 2019 platobný rozkaz, proti ktorému podala žalovaná odpor.

3. Vec bola postúpená okresnému súdu v novembri 2019. Pojednávania nariadené na marec a máj 2020 boli na žiadosť žalovanej pre pandémiu odročené. Pred pojednávaním nariadeným na júl 2020 žalovaná navrhla prikázať vec inému súdu. Tento návrh bol v septembri 2020 predložený najvyššiemu súdu, ktorý však vec bez rozhodnutia vrátil okresnému súdu v januári 2021 s tým, že najprv má rozhodnúť o iných návrhoch žalovanej. Tieto návrhy na zastavenie konania

a vrátenie veci upomínaciemu súdu okresný súd zamietol uzneseniami z januára a apríla 2021. Vec bola znovu predložená najvyššiemu súdu v máji 2021, ktorý návrhu žalovanej nevyhoviel.

4. Po vrátení veci v júni 2021 bolo ďalšie pojednávanie nariadené na september 2021. Konalo sa, no po vyjadrení strán bolo na návrh sťažovateľky odročené tak, aby mohla predložiť ďalšie dôkazy. Z rovnakého dôvodu bolo odročené aj pojednávanie v novembri 2021. Pojednávanie nariadené na január 2022 sa pre karanténu advokáta žalovanej nekonalo. Pre karanténu sudkyne bolo pojednávanie nariadené na marec 2022 odročené na august 2022. To však bolo odročené pre dovolenku advokáta žalovanej. Ďalšie pojednávanie sa konalo v septembri 2022, no bolo odročené pre účely predloženia ďalších listín oboma stranami. Po pojednávaní v novembri 2022 okresný súd rozsudkom z 19. decembra 2022 konanie v časti o zaplatenie 1 150 eur zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. Proti tomu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré bolo krajskému súdu predložené vo februári 2023. Krajský súd uznesením z januára 2024 rozsudok okresného súdu pre odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri otázke, či sa poplatok za spracovanie spotrebiteľského úveru zahŕňa do výšky poskytnutého úveru, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Okresný súd v júni 2024 nariadil pojednávanie na august 2024, ktoré však bolo pre dovolenku advokáta žalovanej odročené na september 2024. To sa konalo, no bolo odročené aj z dôvodu, že advokát žalovaného na pojednávaní, ktoré už trvalo viac ako dve hodiny, uviedol, že svoju záverečnú reč bude prednášať päť hodín. Na návrh sťažovateľky z tohto pojednávania následne okresný súd doplnil dokazovanie o vyjadrenia [REDAKOVANÉ] z novembra 2024 a januára 2025 a advokát žalovanej predložil svoje 168-stranové záverečné stanovisko. Ďalšie pojednávanie sa konalo 22. januára 2025. Okresný súd rozsudkom z 20. februára 2025 žalobe v časti o zaplatenie 1 673 eur vyhovel a vo zvyšku ju zamietol. Na odvolanie oboch strán krajský súd rozsudkom z 13. augusta 2025, ktorý nadobudol právoplatnosť 17. septembra 2025, rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľke 2 956 eur s úrokom z omeškania v sadzbe 5 % ročne od 26. júna 2019 do zaplatenia. Sťažovateľke priznal proti žalovanej náhradu trov konania v pomere 44 %. Okresný súd 3. októbra 2025 vyzval advokáta sťažovateľky na vyčíslenie náhrady trov konania, ktorú si advokát podaním doručeným okresnému súdu 9. októbra 2025 vyčísľil na 2 468 eur. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 28. októbra 2025 sťažovateľke priznal náhradu trov 1 850 eur, proti čomu podala sťažovateľka 13. novembra 2025 sťažnosť. Žalovanej lehota na podanie sťažnosti uplynula 28. novembra 2025.

III.

6. Sťažovateľka zdôrazňuje, že od začatia spotrebiteľského sporu, ktorý si vyžaduje osobitný prístup súdov, do právoplatného rozhodnutia vo veci samej, no bez rozhodnutia o výške náhrady trov konania, uplynulo šesť rokov, hoci šlo o jednoduchú a bežnú vec, a k predĺženiu konania nijak neprispela. Žiada zohľadniť aj postup krajského súdu v odvolacích konaniach.

7. Okresný súd považuje ústavnú sťažnosť za nedôvodnú, keďže konal bez prieskumov. Poukazuje na objektívne okolnosti, ktoré predĺžili konanie (pandémia, potreba vysporiadať sa s návrhmi žalovanej a odročovanie pojednávania pre dôkazné návrhy sťažovateľky, ktorá je spotrebiteľka).

8. Sťažovateľka k vyjadreniu okresného súdu uviedla, že jeho postup bol neefektívny. Na odročenie pojednávania nariadených na január a august 2022 pre karanténu a dovolenku advokáta žalovanej

neboli splnené podmienky. Podľa sťažovateľky od advokáta bolo možné žiadať, aby sa dal zastúpiť, keďže zastúpenie banky nemôže byť naviazané na jediného advokáta. Poukázala na to, že už žalobnú argumentáciu o neprípustnosti zahrnutia spracovateľského poplatku do celkovej výšky úveru podporila odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie z apríla 2016, v dôsledku aplikácie ktorého bola napokon úspešná, no okresný súd toto rozhodnutie v prvom rozsudku neaplikoval. Uznáva, že odročením troch pojednávanií na jej žiadosť predĺžila konanie o pol roka, čo je však pri celkovej dĺžke konania šesť rokov zanedbateľné. Okresný súd neefektívne postupoval aj pri rozhodovaní o výške trov, keď jej vyšší súdny úradník nesprávne nepriznal odmenu za účasť na dvoch pojednávaniach, proti čomu musela podať sťažnosť.

IV.

9. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04). Namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma s prihliadnutím na okolnosti prípadu z pohľadu (i) právnej a faktickej zložitosti veci, (ii) správania účastníka a (iii) postupu súdu (I. ÚS 41/02). Prihliada sa aj na význam sporu pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02).

10. Rozhodovanie všeobecných súdov o neplatnosti zmluvy a o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru patrí do ich bežnej rozhodovacej činnosti. Napriek tomu vec sťažovateľky nemožno považovať za právne jednoduchú, čo vyplýva z neustálenej rozhodovacej praxe súdov v spotrebiteľských veciach a hypertrofickej a nekoncentrovanej argumentácie strán v obdobných sporoch. Sťažovateľka svojím správaním prispela k dĺžke konania – neskorými dôkaznými návrhmi na preukázanie už v žalobe tvrdených skutočností, pre ktoré boli odročené štyri pojednávania. Okresný súd napriek tomu, že nemusel, pristupoval k advokátom zastúpenej sťažovateľke ako k slabšej strane, a to na úkor rýchlosti konania, ktoré, hoci mohol, neskoncentroval. Nielen rýchlosť konania, ale aj nie nevyhnutnú ochranu slabšej strany možno považovať za osobitný prístup okresného súdu k spotrebiteľskému sporu.

11. Od výsledku namietaného konania záviselo, či sťažovateľke zaplatí solventná banka 2 956 eur s 5 % ročným úrokom, ktorý s dĺžkou konania narastá. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nekonkretizuje význam sporu. Výška sťažovateľkou žiadanej peňažnej čiastky nie je zanedbateľná, no na strane druhej ani taká, ktorá by bez ďalšieho signalizovala vysokú dôležitosť a vyžadovala si urýchlené prejednanie. Treba prihliadnuť aj na to, že v tejto otázke vyhovením žalobe sťažovateľky v celom rozsahu bola už pred podaním ústavnej sťažnosti právoplatne odstránená jej právna neistota. V čase podania ústavnej sťažnosti právna neistota sťažovateľky pretrvávala len v otázke výšky náhrady trov konania, ktoré jej má banka zaplatiť, o ktorej bolo do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti neprávoplatne rozhodnuté.

12. Čo sa týka postupu okresného súdu, nemožno mu pričítať, že prvé pojednávanie vykonal až po takmer dvoch rokoch od postúpenia veci z upomínacieho súdu. Počas ôsmich mesiacov nariadil tri pojednávania, ktorých nekonanie nezavinil okresný súd. Dve sa nekonali pre pandémiu a jedno pre potrebu rozhodnúť o troch návrhoch žalovanej doručených okresnému súdu len deň pred pojednávaním, pričom o jednom z nich nebol oprávnený rozhodnúť okresný súd. Päť mesiacov

trvajúce rozhodovanie najvyššieho súdu o návrhu na prikázanie sporu inému súdu z dôvodu vhodnosti, ktorý ho bez rozhodnutia vrátil okresnému súdu s tým, že má najprv rozhodnúť o návrhoch na zastavenie konania a vrátenie veci upomínaciemu súdu, nemožno pričítať okresnému súdu. Najvyšší súd mal rozhodnúť len o návrhu na prikázanie sporu inému súdu, k čomu vôbec nepotreboval predchádzajúce rozhodnutia okresného súdu o iných, zjavne nedôvodných procesných návrhoch. Okresnému súdu však možno vytknúť, že o týchto návrhoch rozhodoval až tri mesiace.

13. Okresný súd prvým rozsudkom rozhodol po roku a pol od zamietnutia návrhu na prikázanie sporu inému súdu. Nemožno dospieť k záveru, že by bol okresný súd počas tohto obdobia nečinný či postupoval nesústreďene. Počas tohto obdobia nariadil osem pojednávanií, z ktorých, hoci sa tri nekonali, tak jedno z ospravedlniteľného dôvodu na strane súdu (karanténa sudkyne) a dve z ospravedlniteľných dôvodov na žalovanej strane (karanténa a dovolenka advokáta). Okresný súd nepostupoval v rozpore s ustanoveniami o možnosti odročiť pojednávanie len z dôležitých dôvodov. Karanténa advokáta, ktorá nastala krátko pred pojednávaním, je dôležitým dôvodom. Rovnako aj dovolenka advokáta, na osobnej účasti ktorého žalovaná trvala. Keďže išlo o prvé pojednávanie odročené z tohto dôvodu, nejaví sa ako v rozpore s výnimočnosťou odročovania pojednávanií, že okresný súd nepožadoval od advokáta žalovanej zastúpenie iným advokátom. Na ostatných pojednávaniach okresný súd vykonával dokazovanie a odročoval ich na termíny v krátkych časových intervaloch.

14. Okresnému súdu nemožno pričítať rok trvajúce prvé odvolacie konanie, hoci mu krajský súd vytkol odklon od ustálenej dovolacej rozhodovacej praxe. Rozhodnutie, ktoré krajský súd označil za ustálenú dovolaciu prax, najvyšší súd prijal až počas odvolacieho konania. To platí aj o rozhodnutiach najvyššieho súdu, na ktoré najvyšší súd v rozhodnutí, ktoré krajský súd označil za ustálenú dovolaciu prax, odkazuje. K tomu možno uviesť, že otázku, nesprávne vyriešenie ktorej krajský súd okresnému súdu vytkol, najvyšší súd vyriešil ako v jeho praxi nevyriešenú pol roka pred rozhodnutím okresného súdu. No ani toto jediné rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno označiť za ustálenú prax, nerešpektovanie ktorej možno pričítať okresnému súdu. Okresnému súdu nemožno vyčítať ani to, že spôsob úhrady spracovateľského poplatku vyhodnotil ako nie v rozpore so závermi rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie z apríla 2016. To odôvodnil osobitosťou, za ktorú považoval to, že sťažovateľka si mohla vybrať z viacerých možností úhrady spracovateľského poplatku, t. j. sama sa rozhodla, že časť úveru, ktorý jej bol poskytnutý, použije na úhradu poplatku.

15. Okresný súd druhým rozsudkom rozhodol po roku od vrátenia veci krajským súdom. Do nariadenia pojednávania po vrátení veci krajským súdom možno okresnému súdu vytknúť štvormesačnú nečinnosť. Nemožno mu pričítať nekonanie pojednávania a jeho odročenie o mesiac pre ospravedlniteľný dôvod na žalovanej strane (dovolenka advokáta) ani odročenie následne konaného pojednávania až o štyri mesiace pre doplnenie dokazovania aj na žiadosť sťažovateľky. Okresný súd pri úkonoch súvisiacich s odvolaniami proti druhému rozsudku postupoval plynulo, keď za mesiac predložil spis na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Okresnému súdu treba vytknúť pochybenie pri výpočte bezdôvodného obohatenia v druhom rozsudku, ktoré krajský súd v druhom odvolacom konaní, ktoré predĺžilo celkovú dĺžku konania o pol roka, napravil. K tomu možno uviesť, že aj keby krajský súd nemusel toto pochybenie okresného súdu naprávať, tak by celková dĺžka konania pre potrebu rozhodnúť o odvolaní žalovanej bola rovnaká. Okresný súd pri rozhodovaní o výške trov konania, o ktorej má rozhodnúť do 60 dní od právoplatnosti

konečného rozhodnutia, postupoval plynulo. Len preto, že vyšší súdny úradník nepriznal sťažovateľke trovy podľa jej vyčíslenia, nepostupoval neefektívne. Rozhodol o nich po mesiaci od právoplatnosti rozsudku potom, keď si ich sťažovateľka vyčísliła na jeho výzvu, ktorý nebol povinný robiť. S rozhodnutím o sťažnosti sťažovateľky pochopiteľne čakal na uplynutie lehoty na podanie sťažnosti žalovanej, ktorá v čase podania sťažnosti sťažovateľky ešte len začala plynúť.

16. Aj keď konanie o žalobe sťažovateľky trvá takmer šesť rokov, čo nie je optimálne, nemožno dospieť k záveru, že by na tejto dĺžke konania mala výrazný podiel nečinnosť či neefektívna činnosť okresného súdu. Aj keď mu treba vytknúť dve pár mesiacov trvajúce obdobia nečinnosti a pochybenie v druhom rozsudku, s prihliadnutím na ostatné okolnosti veci sťažovateľky nemožno dospieť k záveru, že by postup okresného súdu dosiahol intenzitu porušenia jej ústavných práv. Preto ústavnej sťažnosti nebolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu